

Arrest

nr. 304 133 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE BLOCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 augustus 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een 20-jarige, Afghaanse staatsburger en Pasjtoense soenniet. U verklaart tevens dat u afkomstig bent van de provincie Nangarhar, district Behsud, van het dorp Banda. U woonde er met uw ouders, jongere broers en zussen. Uw moeder woont momenteel nog in het dorp, maar u weet niet zeker of exact waar. Uw vader is vermist.

Zowat een jaar voor de val van het voormalige Afghaanse bewind in augustus 2021 was u op een ochtend onderweg naar de madrassa. U zag twee mannen met bedekte gezichten. Ze waren met iets verdachts bezig en klaarblijkelijk hadden ze ook wapens bij zich. De onbekenden spraken u aan, maar u negeerde hen en liep weg. Korte tijd later ging u even langs de kant van de weg zitten. Niet lang nadien stopte een voertuig, met daarin medewerkers van de autoriteiten. U vertelde hen wat u korte tijd voordien had gezien. De mannen reden weg en snel daarop brak een gevecht uit. U vernam nadien dat bij het gevecht slachtoffers aan beide kanten vielen, zowel aan de kant van de veiligheidsdiensten als aan die van de taliban. Twee à drie dagen na het incident werd u opgebeld door de taliban, die u verantwoordelijk hielden voor wat er met hun kompanen gebeurd was. Vanaf dat moment begonnen ze u te bedreigen. U kreeg enkele dreigbrieven, maar dat weerhield u er niet van om te blijven werken als directeur/leerkracht van een school waar onder meer Engels werd gedoceerd.

Tien à zeventien dagen na de val van het voormalige regime was er een raid op uw woonst. U slaagde erin om zich in de woonst te verstoppen, maar uw grootvader werd vermoord. Dit ernstige incident was voor u de directe aanleiding om uw regio te ontvluchten. U dook anderhalve week à twee weken in Kaboel onder en verliet vervolgens het land.

Via onder meer Iran en Turkije vluchtte u naar Europa. Op 1 augustus 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische instanties.

U verklaart dat u nood heeft aan internationale bescherming omdat u de taliban zou verklikt hebben en u daarnaast Engels doceerde, zowel aan jongens als meisjes.

Na uw vertrek zou uw vader opgepakt zijn. Hij werd enige tijd vastgehouden, ondervraagd en ernstig mishandeld. U bent niet op de hoogte van het huidige lot van uw vader; hij is opnieuw opgepakt of (ook) op de vlucht geslagen.

In het kader van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw elektronische identiteitskaart (document 1), uw schoolcurriculum (document 2), foto van u bij de aankondiging schoolinstelling (document 3), foto van u (document 4), foto van u bij aankondiging school (document 5), foto van u met leerlingen/studenten (document 6), dreigbrief (document 7: kopie), dreigbrief (document 8: kopie), drie oproepingen (documenten 9, 10 en 11: kopie), foto van een lesgever (document 12), foto begrafenis van uw grootvader (document 13), foto van u (document 14), foto van een lesinstituut (document 15), inschrijvingsbewijs studenten (document 16), vlag met uw onderwijsinstelling (document 17), rapport leerling van uw onderwijsinstelling (document 18), schema lessen van uw onderwijsinstelling (document 19), rapporten van leerlingen (document 20), foto van studenten (document 21), schoolrapporten van uw onderwijsinstelling (document 22), uw schoolcertificaat (document 23).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit uw opeenvolgende verklaringen (CGVS-vragenlijst, DVZ, dd.09.02.2023, vraag 3.4. en 3.5.; CGVS, notities persoonlijk onderhoud, dd.28.08.2023, p.5 en 6) blijkt dat u vervolging door de taliban vreest omdat u hun kompanen zou verklikt hebben en Engels doceerde aan een onderwijsinstelling, waarvan u de leiding had.

Welnu, vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan een cruciaal incident in uw relaas en de daaruit voortvloeiende daden van vervolging. Het betreft een incident waarbij u twee onbekenden bij de overheid zou verklikt hebben, waardoor u in het vizier van de taliban kwam.

In de eerste plaats is het hoogst opmerkelijk dat de gewapende talibanleden die u riepen om te stoppen u zomaar lieten gaan in de plaats van het vuur te openen en u alzo te beletten de autoriteiten op de hoogte te brengen, hetgeen u ook deed (CGVS, p. 12). U gaf tevens bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen over de gevolgen van deze gebeurtenis. Zo verklaart u (CGVS, notities, p.13) dat aan beide kanten (overheid en militanten/talibs) slachtoffers vielen nadat u twee onbekenden had verklikt aan veiligheidspersoneel. Kort daarop verklaart u (CGVS, p.13) dat er “waarschijnlijk” slachtoffers vielen aan overheidszijde, maar u hebt geen nadere informatie. Ook aan de andere kant, die van de twee onbekenden, waren “wellicht” slachtoffers, maar ook daar weet u verder niks over (CGVS, p.13). Nog even later erkent u zelfs niet te weten of de twee

onbekenden daadwerkelijk zijn omgekomen bij het uitgebroken gevecht nadat u hen verklikt had (CGVS, p.14). Nochtans had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaard dat de twee personen die u had gezien, gedood werden bij een incident (vragenlijst CGVS d.d. 09.02.2023, vraag 3.5). U voegt er bij het CGVS nog aan toe dat er zeker informatie op het internet te vinden moet zijn over het incident, dat u het zou kunnen navragen, maar dat het incident sowieso heeft plaatsgevonden (CGVS, p.14). Welnu, dat u dusdanig onwetend, vaag en tegenstrijdig bent over een incident dat de concrete aanleiding van al uw latere problemen was terwijl dit volgens u zelfs op het internet terug te vinden is, ondergraaft reeds uw geloofwaardigheid en die van het incident in het bijzonder. Daarenboven situeert u het incident allesbehalve consistent in de tijd tegenover de asielinstanties. Immers, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, plaatste u het incident 1 jaar voor de val, misschien nog iets langer (CGVS, p.11), hoewel u het eerder, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), 2 of 3 maanden voor de machtsvername situeerde. Geconfronteerd met de vastgestelde inconsistentie, erkent u eerst uw verklaring bij de DVZ om ze vervolgens te corrigeren; u kreeg een dreigbrief 2 à 3 maanden na het incident (CGVS, p.11). U voegt hier nog aan toe dat u bij de DVZ wél de juiste versie van de feiten gaf, maar dat u niet weet waarom uw verklaring niet correct genoteerd werd (CGVS, p.11). Daarmee is de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven. Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud gaf u immers aan dat u geen elementen van uw verklaringen bij DVZ wilde corrigeren en dat uw verklaringen u er werden voorgelezen (CGVS, p.2). Weze hier nog opgemerkt dat de verantwoordelijke ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken noch de daar aanwezige tolk er enig persoonlijk belang bij hebben om uw verklaringen bewust verkeerdelijk te registreren. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft aldus overeind, waardoor uw verklaringen over de chronologie inderdaad onvoldoende consistent zijn.

Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan het hiervoor beschreven incident, kan ook geen geloof gehecht worden aan de latere problemen en/of daden van vervolging die u aan het incident verbindt, in casu het aan u richten van een dreigtelefoon en een paar dreigbrieven. Over deze dreigbrieven legde u ook weinig geloofwaardige verklaringen af.

Zo verklaarde u dat u een eerste dreigbrief ontving in 1399 Afghaanse kalender (maart 2020 – maart 2021 Gregoriaanse kalender), maar meer weet u niet (CGVS, p.11). Hoe lang nadien u een tweede dreigbrief kreeg, weet u evenmin enigszins nauwkeurig te situeren; 2 à 3 maanden later, 1, 2 of 3 maanden later (CGVS, p.12). Hoe lang voor de val u de laatste dreigbrief kreeg, weet u evenmin (CGVS, p.12). Uit de data van de dreigbrieven (zie vertaling documenten 7 en 8: groene map) blijkt dat de eerste brief inderdaad gedateerd is in het jaar 1399 (de dertiende dag van de zevende maand: Afghaanse kalender), maar de tijdsspanne tussen de eerste en de tweede brief situeert u sowieso verkeerd. De eerste brief dateerde immers van 4.10.2020, de tweede van 11.04.2021. De tijdsspanne tussen beide dreigbrieven bedroeg dus niet één à drie maanden zoals u beweerde, maar ruim zes maanden. De laatste dreigbrief dateerde van zowat vier maanden voor de val. Van u mocht verwacht worden dat u één en ander correct zou situeren, zeker gezien uw opleidingsniveau, de vaststelling dat u klaarblijkelijk in staat was om minstens een behoorlijke kennis van het Engels te verwerven en het feit dat het hier om persoonlijke bedreigingen aan uw adres gaat. Dat u hier niet in slaagt, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Aangezien aan de aanleiding van uw huidige vrees, het incident waarbij u de taliban verklikte, geen geloof kan gehecht worden, kan ook geen geloof gehecht worden aan het laatste door u aangehaalde vervolgingsfeit in uw herkomstland. Het betreft de raid op uw woonplaats, waarbij uw grootvader het leven zou gelaten hebben.

U verklaarde (CGVS, p.17) dat de raid zowat één tot anderhalf uur zou geduurd hebben. De indringers vermoordden uw grootvader en gingen daarna weg (CGVS, p.17). Welnu, in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, kan ook aan dit incident geen geloof gehecht worden. In de woonst waren drie vertrekken en hoewel u zich in een broodoven zou verborgen hebben (CGVS, p.6 en 17) is het uiterst bevreemdend dat u niet door de indringers zou aangetroffen zijn, hoewel ze naar u gezocht hebben en dit tijdens een raid die minstens één uur lang duurde. Dergelijke onachtzaamheid in hoofde van de taliban is absoluut niet plausibel. Hoeveel talibanstrijders uw woning binnenvielen, kon u ondanks de aanwezigheid van verschillende familieleden evenmin inschatten (CGVS, p. 16). Aan dit vervolgingsfeit kan dan ook, zeker in het licht van alle voorgaande vaststellingen, evenmin geloof gehecht worden.

Uit het voorgaande volgt dat u niet aannemelijk maakte dat u in het vizier kwam van de taliban omwille van een verklikking, noch dat u door hen persoonlijk bedreigd werd.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt verder dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van

personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. U dient aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van uw functie. U bent hier niet in geslaagd. Er kan immers ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw tewerkstelling in het onderwijs. Hoewel u mogelijk ooit werkte in uw onderwijsinstelling, bleek u vooreerst niet consistent in uw verklaringen over de hoedanigheid waarin u tewerkgesteld was. Waar u bij de DVZ nog verklaarde (CGVS-vragenlijst, DVZ, vraag 3.5.) dat uw familie de leiding had over die institutie, dichtte u zichzelf deze prominente en leidinggevende rol toe tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS; u verklaarde achtereenvolgens dat u het hoofd van de administratie was (CGVS, p.7), dat u de directeur was (CGVS, p.9) en dat u zelfs de oprichter en de eigenaar was van de school (CGVS, p.9). U werd niet met uw zeer volatiele verklaringen geconfronteerd, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat u uw rol in uw onderwijsinstelling – het G. E. C. – prominenter voorstelde tijdens uw persoonlijk onderhoud dan in uw verklaring bij de DVZ. Weze nog opgemerkt dat u bij de DVZ ook enkel aangaf dat u een student was; u maakte er geen gewag van uw rol als leerkracht, docent, laat staan directeur of zelfs oprichter en eigenaar van een onderwijsinstelling (verklaring DVZ, dd. 02.09.2022, rubriek 12). Gelet op uw relatief jonge leeftijd, u was achttien jaar oud ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, is uw uiteindelijke verklaring dat u de oprichter en eigenaar bent van het instituut – een blote bewering die u op generlei wijze staft - overigens allerminst overtuigend. Welnu, dergelijke weinig consistente verklaringen doen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van elementen die raken aan de kern van uw relaas in het bijzonder, met name uw profiel als onderwijzend personeel.

Wat betreft uw voorgehouden profiel, dat van leerkracht Engels én directeur van het G. E. C., werd nog een andere opvallende vaststelling gedaan.

U verklaarde dat u een foto van een vermoorde leerkracht van uw onderwijsinstelling op Facebook vond en meer bepaald op de Facebookpagina van de instelling (CGVS, p.8). Op de vraag of u lid van de groep van de onderwijsinstelling was, verklaarde u, minstens opmerkelijk, dat u een request hebt gestuurd, maar deze werd nog niet bevestigd of aanvaard (CGVS, p.9). Het is toch zeer vreemd dat u, die beweeft dat u de leiding had over een onderwijsinstelling, niet alleen geen lid bent van de Facebookgroep van de instelling, maar zelfs, minstens tot aan uw persoonlijk onderhoud, geen bevestiging of aanvaarding van uw vriendschapsverzoek door de betreffende groep kreeg (CGVS, p.9). Dit bevestigt andermaal de gereede twijfel over de rol in de school die u zichzelf toedicht.

Nog wat betreft uw onderwijsinstelling, moet worden vastgesteld dat u geen concrete informatie wist te verschaffen over het lot van uw collega-leerkrachten. Nochtans mocht van u terzake minstens enige interesse verwacht worden, aangezien informatie over hun lot u kon helpen uw eigen actuele vrees in te schatten. Uit uw verklaringen blijkt dergelijke interesse allerminst.

Op de vraag wat er na de val is gebeurd met de andere leerkrachten, geeft u aan niks over hen te weten (CGVS, p.8). Vervolgens geeft u aan dat u wel weet hebt van de moord op de leraar O. S. (CGVS, p.8). U vond een foto van hem op Facebook (CGVS, p.8). (Er werd u gevraagd om de url aan het CGVS te bezorgen (CGVS, p.8), maar u liet dit na). Echter, waar en wanneer hij vermoord werd, weet u niet (CGVS, p.9). U weet enkel dat hij uit uw regio, Kalay Hussain, afkomstig was, maar u weet zelfs niet met zekerheid of hij al dan niet gehuwd was, dit ondanks uw bewering dat u hem goed kende (CGVS, p.9). Dergelijke onwetendheid doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door u voorgehouden vrees; indien u daadwerkelijk vervolging vreest omwille van uw activiteiten in het onderwijs, mocht van u verwacht worden dat u meer interesse zou betonen in het lot van collega-leerkrachten. Uit uw verklaringen blijkt een fundamenteel gebrek aan interesse terzake.

Een nog manifester gebrek aan interesse blijkt uit uw verklaringen over uw vader.

Reeds bij het begin van uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.2) gaf u aan dat u niet weet of uw vader nog leeft. U weet niet wat zijn laatste verblijfplaats was (CGVS, p.3). Nadat u de eerste keer een oproepingsbrief kreeg, zou uw vader zijn meegenomen en zelfs gemarteld, waarna hij werd vrijgelaten, maar nadien verdween hij opnieuw en u hebt geen informatie over hem (CGVS, p.15). Uw maternale oom heeft evenmin informatie over uw vader, maar u weet evenmin of diezelfde oom inspanningen gedaan heeft om meer te weten te komen over (het lot van) uw vader (CGVS, p.15). U voegt hier nog aan toe dat eigenlijk niemand informatie over hem kan vergaren want dan zelf problemen krijgt en dat iedereen [daar] bezig is met zijn eigen leven (CGVS, p.15). Welnu, uit dergelijke verklaringen spreekt een onaannemelijke mate van desinteresse in de evolutie van uw problemen. Er mag immers worden aangenomen dat het lot van uw vader verband houdt met uw eigen actuele vrees, maar dat u terzake dermate ongeïnteresseerd en weinig op de hoogte bent, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door u geuite vrees.

Ook de evolutie van uw problemen sinds uw vlucht hebt u klaarblijkelijk amper opgevolgd. Van wanneer de laatste oproeping dateert weet u niet en daarbij verwijst u naar de inhoud van overlegde documenten (CGVS, p.17), maar van u mocht verwacht worden dat u zelf concreter zou zijn in uw verklaringen terzake. Later zou er nog naar u gevraagd zijn, maar u weet niet wanneer voor het laatst (CGVS, p.17). Ook hier verwijst u naar een overlegd document, zonder dat u spontaan zelf enige indicatie geeft (CGVS, p.17). Welnu, ook hier geeft u blijk van onwetendheid en betoont u onaannemelijk weinig interesse in de voortgang van uw beweemde problemen. Tot slot bleek u evenmin op de hoogte van de in uw regio actieve

talibancommandanten (CGVS, p. 4) hetgeen haaks staat op enige vrees voor vervolging door diezelfde personen. Van u mocht, zeker gezien uw bovengemiddelde opleidingsniveau, meer concrete interesse en kennis verwacht worden, maar u blijft hier stelselmatig in gebreke. Eén en ander ondermijnt uw geloofwaardigheid, maar ook de ernst van de door u geuite vrees.

Welnu, uit al het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u neergelegde stukken zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uw identiteitskaart (document 1) bevat gegevens over uw identiteit, maar deze staat niet ter discussie. De documenten over uw loopbaan als student, lesgever (document 2, 3, 4, 5, 6, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22 en 23) kunnen weliswaar staven dat u een band had met het G. E. C. in uw herkomstregio, maar ze staven uw rol als directeur of oprichter niet, laat staan uw beweerde vervolgingsfeiten. Met de dreigbrieven (document 7 en 8) en oproepingsbrieven (document 9, 10 en 11) wenst u uw vervolgingsproblemen te staven, maar aan deze problemen werd, om de hiervoor gedane vaststellingen, geen geloof gehecht. Document 12 zou, blijkens uw verklaringen, een foto zijn van een leerkracht die vermoord werd, maar uit de foto kan niet afgeleid worden of hij daadwerkelijk aan uw school verbonden was, evenmin kan uit de documenten blijken dat hij een gewelddadige dood stierf. Uit de foto van een begrafenisritueel / een stoffelijk overschot in traditionele gewaden (document 13) kan niet worden afgeleid dat het om uw grootvader zou gaan, zoals u beweerde. Evenmin kan uit een dergelijke foto worden afgeleid in welke omstandigheden of wanneer de betrokkene het leven liet. Meer nog: uit de foto kan niet onomstotelijk worden geconcludeerd dat de overledene daadwerkelijk uw grootvader was. Derhalve werpen uw neergelegde documenten geen ander licht op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het

voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging

die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

[https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major legislative, security-related, and humanitarian developments](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments) van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan tot slot niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en

bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een "eerste midde" "aangaande de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen" bespreekt verzoeker op uitvoerige wijze het voordeel van de twijfel en de actieve samenwerkingsplicht. Hij benadrukt dat hij de nodige stukken heeft neergelegd ter staving van zijn vluchtrelaas. Verzoeker wijst hierbij op het beperkte gebruik van authentieke documenten in zijn land van herkomst en het feit dat verweerder geen enkele waarde hecht aan stukken uit Afghanistan gezien hun relatieve bewijswaarde. Verzoeker betoogt dat hij bovendien formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen blijft staan en het volledige vluchtrelaas en alle verklaringen die werden afgelegd door hem, vanuit dit referentiekader dienen te worden geïnterpreteerd. Waar verweerder wijst op de inconsistenties, "vaagheden" en zijn onvoldoende kennis betoogt verzoeker dat verweerder ten onrechte zijn hele relaas als ongeloofwaardig bestempelt. Hij benadrukt dat hij niets anders dan de waarheid heeft verteld en geeft aan dat hij bij zijn verklaringen blijft. Verzoeker oppert niets anders dan de waarheid te hebben verteld en de vragen die hij heeft gekregen op een zo correct mogelijke manier beantwoord heeft en dit binnen de grenzen van zijn kunnen. Hij betoogt dat zijn antwoorden overigens dienen te worden geïnterpreteerd vanuit zijn specifieke referentiekader en dat hem bezwaarlijk onwetendheid kan worden verweten inzake bepaalde specifieke details. Verzoeker stelt dat iedere conclusie getrokken uit deze onwetendheid volkomen subjectief van aard is. Verzoeker beklemtoont dat hij een getraumatiseerd iemand is en hij als de dood is voor een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij meent dat het vluchtrelaas van een verzoeker om internationale bescherming niet zomaar gemakkelijkschijnde als ongeloofwaardig mag worden omschreven. Hij betoogt dat waar verweerder uit bepaalde details in zijn relaas conclusies trok die tot zijn ongeloofwaardigheid hebben geleid en waar verweerder bepaalde gegeven informatie interpreteert als zijnde vaag en ook twijfelt aan de hooggroetheid van het imminent risico op vervolging, hij formeel is over het gegeven dat hij door de taliban zal blijven worden gevisieerd en dat zijn verklaringen in dat opzicht op zijn minst mogelijk zijn en dat de bevindingen van verweerder louter speculatief en niet objectief van aard zijn. Verzoeker stelt dat verder onder geen enkel beding kan worden getwijfeld aan zijn herkomst en hij derhalve met zekerheid een risico loopt bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker meent dat hij de situatie schetste zoals die zich voordeed en hij de kans niet had om bewijzen te verzamelen bij zijn vertrek en enigszins voorbereidingen te treffen. Hij benadrukt dat alles snel moest gaan en dat verzoekers verklaringen ter zake meer dan plausibel kunnen worden bevonden, aangezien in zijn regio Nangarhar, nog steeds een grote activiteit van de taliban kan worden waargenomen. Wat betreft verweerders betoog dat het vreemd is dat verzoeker, gelet op zijn zeer jonge leeftijd, reeds "directeur" zou kunnen zijn van een school, betoogt verzoeker dat zulks in Afghanistan perfect mogelijk is en het de gangbare praktijk is voor kinderen vanaf een zeker leeftijd om te gaan werken. Hij meent dat Afghanen derhalve ook sneller als volwassenen in het leven staan en zo ook de gemiddelde leeftijd bij overlijden een pak lager ligt dan in westerse landen.

Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling wordt in een "tweede midde" op theoretische wijze artikel 48/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) uiteen gezet waarbij benadrukt wordt dat verzoeker gevisieerd werd. Verzoeker betoogt hierbij dat zelfs indien er verwarring/onzekerheid bestaat over het gegeven of hij de waarheid heeft gesproken over de specifieke details van de gebeurtenissen die hem in Afghanistan te beurt zijn gevallen, er een imminent gevaar voor hem bestaat bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, zeker gelet op zijn vlucht naar het Westen. Hij besluit dat zijn verklaringen stroken met de modus operandi van de taliban.

In een "derde midde" aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt wederom gewezen op de trauma's die verzoeker heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Voorts wordt gewezen op de "actuele situatie" in Afghanistan en aangevoerd dat de veiligheidssituatie waarnaar het CGVS verwijst in de bestreden beslissing meer dan gedateerd is en niet langer kan worden weerhouden als betrouwbaar. Verzoeker betoogt dat er bovendien in verschillende actuele rapporten van augustus 2021 te lezen valt dat hij aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst en er niet te ontkennen valt dat de taliban Afghanistan opnieuw in handen hebben genomen ingevolge de massale terugtrekking van de Amerikaanse strijdkrachten. Er wordt vervolgd dat de actuele veiligheidssituatie die dient te worden weerhouden voor een

risico-inschatting voor verzoeker een veiligheidssituatie is die te vergelijken is met de veiligheidssituatie van meer dan tien jaar geleden. Bovendien werd een algemeen advies tot niet-terugkeer gegeven, aldus verzoeker, maar het CGVS geeft volgens verzoeker geen gevolg aan de inhoud van dit advies en meent informatie te hebben gevonden waaruit kan worden begrepen dat er een verminderd risico bestaat voor een terugkerende vluchteling zoals hij. Verzoeker benadrukt dat er nog steeds een risico bestaat op een burgeroorlog en voert aan dat bovendien de bescherming doeltreffend moet zijn en niet tijdelijk van aard. Er wordt door verzoeker nog opgemerkt dat de bestreden beslissing zijn district niet kan vooruitschuiven als een potentiële locatie voor hem. Voorts wordt in het verzoekschrift aangegeven dat er een evenmin een (vlucht)alternatief werd aangehaald in de bestreden beslissing en verweerder geenszins onderzocht waar verzoeker zou terechtkomen in Afghanistan bij een eventuele terugkeer of nog meer in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terechtkomen bij een eventuele herlocatie.

Verder betoogt verzoeker dat hem er ook torenhoge kosten/lasten te beurt vallen, dewelke hij nooit zou kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst en de levensgevaarlijke situatie van heden, aldus verzoeker. Er wordt hierbij aangekaart dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en louter ijdele hoop zijn.

Verzoeker wijst verder op de informatie beschikbaar bij de FOD Buitenlandse Zaken en benadrukt tot slot dat de specifieke veiligheidssituatie niet werd nagegaan noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften zoals medische zorgverlening, sociale zekerheid, re-integratie voor een afgewezen asielzoeker uit het Westen.

Verzoeker vervolgt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met zijn specifieke profiel en hij erg verwesterd is, zo hij zich een westerse klederdacht, manier van denken en handelen heeft toegeëigend. Vervolgens stipt verzoeker aan dat er een hongersnood dreigt deze winter voor miljoenen Afghanen en er symptomen van een ernstige voedselcrisis boven Afghanistan hangt. Hij benadrukt verder dat terugkeerders ook vaak beschouwd worden door de taliban als ongelovige personen en stelt dat jonge Afghanen die meer dan twee jaren in Europa wonen, totaal veranderd zijn en na een verblijf van twee jaren in Europa het onmenselijk is om hen bescherming te weigeren. Hij betoogt dat hij nogmaals meent dat hij vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. Verzoeker betoogt op omstandige wijze dat verweerder op dit moment geen informatie beschikt nopens dit punt.

Tot slot gaat verzoeker op uitvoerige wijze in op het ontbreken van een eventueel (intern) vluchtalternatief en de schending van de materiële motiveringsplicht.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, academische literatuur, rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 20 februari 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.2.2. Verzoeker brengt op 26 februari 2024 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- zijn werkattest van 23 februari 2024 ondertekend door E. C.;
- een overzicht van zijn gewerkte uren;
- zijn loonbrief van 28 december 2023;
- zijn loonbrief van 6 december 2023;
- zijn loonbrief van 25 oktober 2023;
- zijn loonbrief van 10 januari 2024;
- zijn loonbrief van 24 januari 2024;
- zijn loonbrief van 14 februari 2024;

- zijn loonbrief van 21 februari 2024;
- zijn loonbrief van 11 januari 2023;
- zijn loonafrekening voor een periode van 8 juni 2023 tot 30 juni 2023;
- zijn loonafrekening voor een periode van 1 juni 2023 tot 7 juni 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 28 augustus 2023 tot 31 augustus 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 21 augustus 2023 tot 27 augustus 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 14 augustus 2023 tot 20 augustus 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 7 augustus 2023 tot 13 augustus 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 1 augustus 2023 tot 6 augustus 2023;
- zijn loonbrief voor 31 juli 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 24 juli 2023 tot 30 juli 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 17 juli 2023 tot 23 juli 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 10 juli 2023 tot 16 juli 2023;
- zijn loonbrief voor een periode van 3 juli 2023 tot 9 juli 2023;
- een foto van een trainingscertificaat in hoofde van zijn vader.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste

instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij beschouwd wordt als een spion en hij Engels doceerde op een school.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Aangaande het incident waarbij verzoeker twee onbekenden aan de overheid verklikt zou hebben waardoor hij in het vizier van de taliban kwam, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

i) het in de eerste plaats hoogst opmerkelijk is dat de gewapende talibanleden die verzoeker riepen om te stoppen hem zomaar lieten gaan in de plaats van het vuur te openen en hem alzo te beletten de autoriteiten op de hoogte te brengen, hetgeen hij ook deed. Verzoeker gaf tevens bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen over de gevolgen van deze gebeurtenis. Zo verklaart hij dat aan beide kanten (overheid en militanten/talibs) slachtoffers vielen nadat hij twee onbekenden had verklikt aan veiligheidspersoneel. Kort daarop verklaart verzoeker dat er *“waarschijnlijk”* slachtoffers vielen aan overheidszijde, maar hij geen nadere informatie heeft. Ook aan de andere kant, die van de twee onbekenden, waren *“wellicht”* slachtoffers, maar ook daar weet verzoeker verder niks over. Nog even later erkent verzoeker zelfs niet te weten of de twee onbekenden daadwerkelijk zijn omgekomen bij het uitgebroken gevecht nadat hij hen verklikt had. Nochtans

had verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) uitdrukkelijk verklaard dat de twee personen die hij had gezien, gedood werden bij een incident. Verzoeker voegt er bij het CGVS nog aan toe dat er zeker informatie op het internet te vinden moet zijn over het incident, dat hij het zou kunnen navragen, maar dat het incident sowieso heeft plaatsgevonden. Welnu, dat verzoeker dusdanig onwetend, vaag en tegenstrijdig is over een incident dat de concrete aanleiding van al zijn latere problemen was terwijl dit volgens hem zelfs op het internet terug te vinden is, ondergraaft reeds zijn geloofwaardigheid en die van het incident in het bijzonder. Daarenboven situeert verzoeker het incident allesbehalve consistent in de tijd tegenover de asielinstanties. Immers, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, plaatste verzoeker het incident één jaar voor de val, misschien nog iets langer, hoewel hij het eerder, bij de DVZ twee of drie maanden voor de machtsovername situeerde. Geconfronteerd met de vastgestelde inconsistentie, erkent verzoeker eerst zijn verklaring bij de DVZ om ze vervolgens te corrigeren; verzoeker kreeg een dreigbrief twee à drie maanden na het incident. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij bij de DVZ wél de juiste versie van de feiten gaf, maar dat hij niet weet waarom zijn verklaring niet correct genoteerd werd. Daarmee is de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven. Bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker immers aan dat hij geen elementen van zijn verklaringen bij DVZ wilde corrigeren en dat zijn verklaringen hem er werden voorgelezen. Moge hier nog opgemerkt worden dat de verantwoordelijke ambtenaar van de DVZ noch de daar aanwezige tolk er enig persoonlijk belang bij hebben om verzoekers verklaringen bewust verkeerdelijk te registreren. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft aldus overeind, waardoor verzoekers verklaringen over de chronologie inderdaad onvoldoende consistent zijn;

ii) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het hiervoor beschreven incident, ook geen geloof kan worden gehecht aan de latere problemen en/of daden van vervolging die verzoeker aan het incident verbindt, in casu het aan hem richten van een dreigtelefoon en een paar dreigbrieven.

Over deze dreigbrieven legde verzoeker ook weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker dat hij een eerste dreigbrief ontving in 1399 Afghaanse kalender, maar meer weet hij niet. Hoe lang nadien verzoeker een tweede dreigbrief kreeg, weet hij evenmin enigszins nauwkeurig te situeren; 2 à 3 maanden later, één, twee of drie maanden later. Hoe lang voor de val hij de laatste dreigbrief kreeg, weet hij evenmin. Uit de data van de dreigbrieven blijkt dat de eerste brief inderdaad gedateerd is in het jaar 1399 (de dertiende dag van de zevende maand: Afghaanse kalender), maar de tijdsspanne tussen de eerste en de tweede brief situeert verzoeker sowieso verkeerd. De eerste brief dateerde immers van 4.10.2020, de tweede van 11.04.2021. De tijdsspanne tussen beide dreigbrieven bedroeg dus niet één à drie maanden zoals verzoeker beweerde, maar ruim zes maanden. De laatste dreigbrief dateerde van zowat vier maanden voor de val. Van verzoeker mocht verwacht worden dat hij één en ander correct zou situeren, zeker gezien zijn opleidingsniveau, de vaststelling dat hij klaarblijkelijk in staat was om minstens een behoorlijke kennis van het Engels te verwerven en het feit dat het hier om persoonlijke bedreigingen aan zijn adres gaat. Dat verzoeker hier niet in slaagt, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid;

iii) aangezien aan de aanleiding van verzoekers huidige vrees, het incident waarbij hij de taliban verklikte, geen geloof kan worden gehecht, ook geen geloof kan worden gehecht aan het laatste door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeit in zijn herkomstland. Het betreft de raid op zijn woonplaats, waarbij zijn grootvader het leven zou gelaten hebben. Verzoeker verklaarde dat de raid zowat één tot anderhalf uur zou geduurd hebben. De indringers vermoordden zijn grootvader en gingen daarna weg. Welnu, in het licht van het bij verzoeker reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, kan ook aan dit incident geen geloof worden gehecht. In de woonst waren drie vertrekken en hoewel verzoeker zich in een broodoven zou verborgen hebben, is het uiterst bevreemdend dat hij niet door de indringers zou aangetroffen zijn, hoewel ze naar hem gezocht hebben en dit tijdens een raid die minstens één uur lang duurde. Dergelijke onachtzaamheid in hoofde van de taliban is absoluut niet plausibel. Hoeveel talibanstrijders zijn woning binnenvielen, kon verzoeker ondanks de aanwezigheid van verschillende familieleden evenmin inschatten. Aan dit vervolgingsfeit kan dan ook, zeker in het licht van alle voorgaande vaststellingen, evenmin geloof gehecht worden.

Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing gewezen op algemene landeninformatie waaruit blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin personen die werkten als onderwijzer of in een onderwijsinstelling te maken krijgen met vervolging. Er wordt betoogd dat het bijgevolg aan verzoeker is om specifieke redenen aan te brengen waarom hij wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en de mate waarin de persoon of de instelling zich schikt naar de talibanverordeningen. De commissaris-generaal motiveert dat verzoeker dient aan te tonen waarom hij een nood aan bescherming zou hebben omwille van zijn functie. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker hier niet in geslaagd is en er wordt geoordeeld dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen over zijn tewerkstelling in het onderwijs. Zo wordt er in de bestreden beslissing met reden geoordeeld dat:

i) hoewel verzoeker mogelijks ooit werkte in zijn onderwijsinstelling, hij niet consistent bleek in zijn verklaringen over de hoedanigheid waarin hij tewerkgesteld was. Waar verzoeker bij de DVZ nog verklaarde dat zijn familie de leiding had over die institutie, dichtte hij zichzelf deze prominente en leidinggevende rol toe tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS; verzoeker verklaarde achtereenvolgens dat hij het hoofd van

de administratie was, dat hij de directeur was en dat hij zelfs de oprichter en de eigenaar was van de school. Verzoeker werd niet met zijn zeer volatiele verklaringen geconfronteerd, maar niettemin blijft de vaststelling overeind dat hij zijn rol in zijn onderwijsinstelling – het G. E. C. – prominenter voorstelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dan in zijn verklaring bij de DVZ. Moge nog opgemerkt worden dat verzoeker bij de DVZ ook enkel aangaf dat hij een student was; hij maakte er geen gewag van zijn rol als leerkracht, docent, laat staan directeur of zelfs oprichter en eigenaar van een onderwijsinstelling. Gelet op zijn relatief jonge leeftijd, verzoeker was achttien jaar oud ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, is zijn uiteindelijke verklaring dat hij de oprichter en eigenaar is van het instituut – een blote bewering die hij op generlei wijze staft – overigens allerm minst overtuigend. Welnu, dergelijke weinig consistente verklaringen doen afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van elementen die raken aan de kern van zijn relaas in het bijzonder, met name zijn profiel als onderwijzend personeel;

ii) wat betreft verzoekers voorgehouden profiel, dat van leerkracht Engels én directeur van het G. E. C., nog een andere opvallende vaststelling werd gedaan. Verzoeker verklaarde dat hij een foto van een vermoorde leerkracht van zijn onderwijsinstelling op Facebook vond en meer bepaald op de Facebookpagina van de instelling. Op de vraag of hij lid van de groep van de onderwijsinstelling was, verklaarde verzoeker, minstens opmerkelijk, dat hij een verzoek heeft gestuurd, maar deze nog niet werd bevestigd of aanvaard. Het is toch zeer vreemd dat verzoeker, die beweert dat hij de leiding had over een onderwijsinstelling, niet alleen geen lid is van de Facebookgroep van de instelling, maar zelfs, minstens tot aan zijn persoonlijk onderhoud, geen bevestiging of aanvaarding van zijn vriendschapsverzoek door de betreffende groep kreeg. Dit bevestigt andermaal de gerede twijfel over de rol in de school die hij zichzelf toedicht;

iii) wat betreft zijn onderwijsinstelling, vastgesteld moet worden dat verzoeker geen concrete informatie wist te verschaffen over het lot van zijn collega-leerkrachten. Nochtans mocht van verzoeker minstens enige interesse verwacht worden, aangezien informatie over zijn lot hem kon helpen zijn eigen actuele vrees in te schatten. Uit verzoekers verklaringen blijkt dergelijke interesse allerm minst. Op de vraag wat er na de val is gebeurd met de andere leerkrachten, geeft verzoeker aan niks over hen te weten. Vervolgens geeft hij aan dat hij wel weet heeft van de moord op de leraar O. S.. Verzoeker vond een foto van hem op Facebook. Er werd verzoeker gevraagd om de url aan het CGVS te bezorgen, maar hij liet dit na. Echter, waar en wanneer hij vermoord werd, weet verzoeker niet. Verzoeker weet enkel dat hij uit zijn regio, Kalay Hussain, afkomstig was, maar hij weet zelfs niet met zekerheid of hij al dan niet gehuwd was, dit ondanks zijn bewering dat hij hem goed kende. Dergelijke onwetendheid doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees; indien verzoeker daadwerkelijk vervolging vreest omwille van zijn activiteiten in het onderwijs, mocht van hem verwacht worden dat hij meer interesse zou betonen in het lot van collega-leerkrachten. Uit verzoekers verklaringen blijkt een fundamenteel gebrek aan interesse.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing nog op pertinente wijze geoordeeld dat:

i) er een nog manifester gebrek aan interesse blijkt uit verzoekers verklaringen over zijn vader. Reeds bij het begin van zijn persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij niet weet of zijn vader nog leeft. Verzoeker weet niet wat zijn laatste verblijfplaats was. Nadat zijn vader de eerste keer een oproepingsbrief kreeg, zou zijn vader zijn meegenomen en zelfs gemarteld zijn, waarna hij werd vrijgelaten, maar nadien verdween hij opnieuw en heeft verzoeker geen informatie over hem. Zijn maternale oom heeft evenmin informatie over zijn vader, maar verzoeker weet evenmin of diezelfde oom inspanningen gedaan heeft om meer te weten te komen over (het lot van) zijn vader. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat eigenlijk niemand informatie over hem kan vergaren want die dan zelf problemen krijgt en dat iedereen [daar] bezig is met zijn eigen leven. Welnu, uit dergelijke verklaringen spreekt een onaannemelijke mate van desinteresse in de evolutie van verzoekers problemen. Er mag immers worden aangenomen dat het lot van zijn vader verband houdt met zijn eigen actuele vrees, maar dat verzoeker dermate ongeïnteresseerd en weinig op de hoogte is, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, maar ook aan de ernst van de door hem geuite vrees;

ii) ook de evolutie van zijn problemen sinds zijn vlucht verzoeker klaarblijkelijk amper heeft opgevolgd. Van wanneer de laatste oproeping dateert weet verzoeker niet en daarbij verwijst hij naar de inhoud van overlegde documenten, maar van verzoeker mocht verwacht worden dat hij zelf concreter zou zijn in zijn verklaringen. Later zou er nog naar hem gevraagd zijn, maar hij weet niet wanneer voor het laatst. Ook hier verwijst verzoeker naar een neergelegd document, zonder dat hij spontaan zelf enige indicatie geeft. Welnu, ook hier geeft verzoeker blijk van onwetendheid en betoont hij onaannemelijk weinig interesse in de voortgang van zijn beweerde problemen. Tot slot bleek verzoeker evenmin op de hoogte van de in zijn regio actieve talibancommandanten hetgeen haaks staat op enige vrees voor vervolging door diezelfde personen. Van verzoeker mocht, zeker gezien zijn bovengemiddelde opleidingsniveau, meer concrete interesse en kennis verwacht worden, maar hij blijft hier stelselmatig in gebreke. Eén en ander ondermijnt zijn geloofwaardigheid, maar ook de ernst van de door hem geuite vrees.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven en bekritiseert de terechte beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Wat betreft zijn betoog dat iedere conclusie genomen uit zijn onwetendheid subjectief van aard is en de bevindingen van verweerder speculatief en niet objectief van aard zijn, dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad stipt hierbij ten slotte aan dat verweerders terechte vaststellingen steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de door verzoeker geschetste context.

Inzake verzoekers bewering dat hij een getraumatiseerd iemand is, kan hij hiermee allerm minst zijn vage, gebrekkige en inconsistente verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker geen stukken heeft bijgebracht ter staving van dergelijke stelling en er van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden, dat die consistente, eenduidige en nauwkeurige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vluchtrelaas. Daarenboven wijst de Raad erop dat in casu niet kan vastgesteld worden dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit verzoekers niet-gestaafde bewering kan zodoende geenszins vastgesteld worden dat verzoekers vermeende mentale staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Daarenboven heeft verzoeker bij de DVZ verklaard in goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ van 2 september 2022, p. 13, vraag 38) en maakte hij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden geen gewag van mentale problemen of andere kwetsbaarheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 2 september 2022).

Bovendien kan vastgesteld worden dat er zich geen noemenswaardige problemen voordeden tijdens het onderhoud en verzoeker geen problemen ondervond om zijn verklaringen uitgebreid en gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Verzoeker stelde de tolk op het CGVS goed te begrijpen en stelde op het einde van zijn onderhoud geen toevoegingen te hebben (persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2023, p. 2, p. 17).

Voorts benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent kernelementen van zijn vrees, in casu zijn collega-leerkrachten, het lot van zijn vader en de evolutie van zijn problemen na zijn vlucht. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent hoewel hij nog contacten heeft onderhouden met zijn familie na vertrek (persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2023, p. 2) hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Waar verzoeker betoogt dat hij ondanks zijn zeer jonge leeftijd, reeds directeur zou kunnen zijn van een school en dit in Afghanistan perfect mogelijk is, besluit de Raad dat verzoeker met de loutere volharding in één versie van zijn verklaringen en met zijn blote beweringen geenszins zijn manifest inconsistente verklaringen bij de DVZ en op het CGVS inzake zijn profiel kan verschonen. De Raad herhaalt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn werkzaamheden als leerkracht of directeur van een school. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover.

Wat betreft de documenten die werden neergelegd op het CGVS ter staving van het vluchtrelaas, stelt de Raad vast dat verzoeker verweerders inhoudelijke beoordeling niet weerlegt en slechts de vormelijke appreciatie van de documenten louter bekritiseert doch geenszins valabele argumenten bijbrengt die voorgaande concrete beoordeling ervan die steun vindt in de beschikbare landeninformatie, kunnen ombuigen.

Er wordt in dit verband aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontfangen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het

duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Waar verzoeker voor het eerst ter terechtzitting aangeeft dat zijn vader in Afghanistan werkzaam was voor een internationale/Belgische organisatie en middels zijn aanvullende nota van 26 februari 2024 wijst op diens trainingscertificaat, wordt op het volgende gewezen.

De Raad meent in de eerste plaats dat er ernstig afbreuk wordt gedaan aan verzoekers algemene geloofwaardigheid en aan dit nieuw element en enige vrees hieraan verbonden nu verzoeker eerder geenszins gewag heeft gemaakt van zijn deze vermeende werkzaamheden van zijn vader voor een internationale organisatie, laat staan van een vervolgingsvrees of vrees voor ernstige schade omwille van dergelijk beweerd profiel. Verzoeker werd nochtans op het CGVS uitdrukkelijk gevraagd naar de werkzaamheden van zijn vader en repliceerde daarop dat zijn vader een leraar was (persoonlijk onderhoud, p. 9, 17) zonder enige melding van een tewerkstelling bij een internationale organisatie.

Bovendien werd verzoeker expliciet gevraagd of hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek heeft kunnen vermelden waarop hij bevestigend antwoordde en tevens aangaf geen toevoegingen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 17).

Verzoeker biedt ter terechtzitting geenszins enige afdoende verklaring voor het laattijdig aanbrengen van dergelijk element en gevraagd hoe hij aan het trainingscertificaat is geraakt dat wordt toegevoegd aan zijn aanvullende nota stelt verzoeker nonchalant dat hij dit op zijn gsm had doch niet eerder had bekeken hetgeen niet kan overtuigen nu verzoeker tevens ter terechtzitting aangeeft deze documenten samen met zijn vader te hebben bekeken voor de machtsovername zodat de Raad niet kan inzien waarom deze dan niet werden neergelegd of zelfs vermeld. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek zo snel mogelijk en spontaan aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Dat verzoeker heeft nagelaten zijn de beweerdde werkzaamheden van zijn vader voor een internationale organisatie en een vrees bij terugkeer wegens dit profiel zowel bij de DVZ en op het CGVS alsook in zijn verzoekschrift aan te halen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Daarnaast moet de Raad opmerken dat verzoeker ter terechtzitting bevestigd over dit profiel van zijn vader uiterst vage en weinig doorleefde verklaringen kan afleggen over de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader. Zo kan verzoeker niet eens zeggen voor welke Belgische organisatie zijn vader dan werkzaam zou zijn geweest en gevraagd wanneer zijn vader dan voor dergelijke organisatie werkzaam was stelt verzoeker dat dit 2019 moet zijn geweest doch niet zeker is hetgeen overigens niet te rijmen valt met de inhoud van het neergelegd certificaat waarin melding wordt gemaakt van 1998-1999.

Dat verzoeker niet eens op de hoogte is van de inhoud van het door hem aangebracht stuk, hoewel hij dit tevens zou bekeken hebben met zijn vader in Afghanistan, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband alsook aan de ernst en gegrondheid van een vrees gelinkt aan dit element. De Raad stelt hierbij vast dat niet kan blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent

Tot slot moet opgemerkt worden dat uit de beschikbare objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de werkzaamheden van de vader bij een Belgische/internationale organisatie te herstellen. Bovendien betreft het neergelegd certificaat geen origineel document doch slechts een foto en kan zodoende de authenticiteit ervan niet nagegaan worden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen weet verzoeker geenszins te overtuigen dat zijn vader werkzaam zou zijn geweest bij een internationale organisatie in Afghanistan en maakt hij verder in dit verband hoe dan ook geen gegronde, persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrasa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten basis in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale

variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van

sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 51, EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn specifiek profiel, het gegeven dat hij een westerse klederdracht heeft en zich het westerse denken en handelen heeft toegeëigend, de bewering dat terugkeerders vaak worden beschouwd door de taliban als ongelovige personen, zijn verblijf in Europa en waar hij middels zijn aanvullende nota stukken neerlegt ter staving van zijn werkzaamheden in België, kan ondanks dat verzoekers pogingen tot integratie middels zijn tewerkstellingen lovenswaardig zijn, niet afgeleid worden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 19 jaar in Afghanistan heeft verbleven, alwaar hij naar school ging tot de twaalfde graad of zesde graad middelbaar onderwijs en hij naar de madrassa ging (Verklaring DVZ van 2 september 2022, p. 6; persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2023, p. 4-5), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, drie broers, vijf zussen en

maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 7, 9; persoonlijk onderhoud, p. 3). Daarenboven verklaarde verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud dat hij nog contact heeft met zijn broer en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn broer twee dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 2). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee broers, vijf zussen en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ van 2 september 2022, p. 9; persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2023, p. 3). Daarenboven verklaarde verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud dat hij nog contact heeft met zijn broer en hij ten tijde van het persoonlijk onderhoud zijn broer twee dagen geleden gehoord had (persoonlijk onderhoud, p. 2). Wat betreft verzoekers betoog dat hij de torenhoge kosten en lasten die hem te beurt zouden vallen niet zou kunnen betalen gelet op zijn beperkte middelen, stipt de Raad nog naast de aanwezigheid van een familiaal netwerk nog aan dat verzoeker evenwel verklaarde zelf zijn reisweg geregeld en bekostigd te hebben (Verklaring DVZ, p. 13).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.3.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden

minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en van de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023.

Door algemene informatie uit 2021 aan te halen, te verwijzen naar informatie die ook verweerder mee in ogenschouw heeft genomen en een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aan te stippen dat bestemd is voor Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming, brengt verzoeker geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie zoals aangebracht door verweerder bij de aanvullende nota van 20 februari 2024.

De Raad merkt nog op dat verzoeker met de verwijzing naar zijn opgelopen trauma's, waarvan hij overigens geen stukken neerlegt, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De Raad merkt verder op dat uit verzoekers betoog niet duidelijk blijkt op welke manier zijn ongestaafd en niet nader uitgewerkt trauma hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Afghanistan in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit niets dat verzoekers mentale gezondheid dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Afghanistan, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer gelet op het familiaal netwerk in Afghanistan. Er blijkt evenmin dat het zelfstandig en adequaat functioneren van verzoeker omwille van zijn vermeende mentale gezondheidsproblemen dermate is aangetast dat hij minder weerbaar is of dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU